

ADOLPHE MONTICELLI

een rijkdom van kleuren ten toon spreidden, waaraan ons Noordelijk oog waarschijnlijk aanstoot zou hebben genomen.

Na de leerschool van professor Aubert en het copieerwerk in het Louvre komt, gedurende het tweede verblijf te Parijs in 1856, de samenwerking met den ouderen tijdgenoot Diaz de la Pena, geboortig uit Bordeaux en van Spaansche afkomst. Deze schilder had toen reeds een zekere erkenning gevonden en hij was het die den dertigjarige animeerde tot het schilderen in de open lucht, in de groote bosschen vlak bij Parijs.

Beteekende de waardeering en raadgevingen van den oudere voor Monticelli een verrijking, de oogenschijnlijke gelijkenis tusschen hun beider werken bezorgde vele zijner stukken den naam van „pastiche's”, gelijk uit critieken uit 1858 en volgende jaren reeds blijkt. Later werden vele Monticelli's op naam van den zooveel beroemder Diaz verkocht, totdat eindelijk in het begin dezer eeuw de volledige erkenning van Monticelli's werk kwam en — schilderijen van Diaz op naam van den jongeren, thans beroemder tijdgenoot in den handel werden gebracht!

Maar het zijn niet alleen de nuttige lessen van een nauwgezet leermeester, het veelvuldig bezoek aan het Louvre en de omgang met Diaz, die bevruchtend werken op Monticelli's geest, het is niet alleen de kennismaking met de beroemde oudere tijdgenooten als b.v. Delacroix, Corot en Courbet, wier invloed zich in de zestiger jaren vooral doet gelden. Het is ook een speciale gebeurtenis, een grootsch avondfeest, zooals er in het Second Empire zoo vele werden georganiseerd, dat omstreeks 1860 in de omgeving van Marseille werd gegeven en waarvan de schilder een levendigen indruk behield. De legende wil dat Monticelli verliefd werd op de keizerin, die bij het feest tegenwoordig was en wier beeltenis in vele parkscenes van den schilder terugkeert. Het tweede keizerrijk heeft in zekere mate de pracht en praal van het 18e-eeuwsche hof doen herleven, al had alles een wat avontuurlijker, men zou bijna zeggen, een wat variété-achtig karakter. Echter verhoogde deze omstandigheid de dramatische spanning van de weelde, die ieder oogenblik tot grauwe alledaagschheid kon worden gereduceerd, en trad het labiele voor het stabiele evenwicht in de plaats, waarvan hierboven reeds sprake was. Men zou Monticelli den Watteau van het Second Empire kunnen noemen, maar dan een Watteau van obscure herkomst, die elk oogenblik in ongenade kan vallen, wiens maatschappelijk bestaan op losse schroeven staat. Ook de natuur geeft ons voorbeelden van pracht en praal die maar een korten levensduur dreigen te hebben, gelijk een al te helder profiel van verafgelegen bergtoppen dat de voorbode is van naderend onweer.

In 1863 vertrekt Monticelli voor de derde maal naar Parijs. Hij is thans aan de tweede